

Leadworth vypadal nudně jako obvykle. Leadworth vlastně byl nudný jako obvykle až za hranice Británie, jen osoba v jednom z řadových domků z něj činila jedno z nejzajímavějších míst vesmíru. V domě, přímo uprostřed obývacího pokoje, stála ta nejpodivnější dekorace, jakou si kdo z obyvatel Leadworthu dokázal představit – modrá dřevěná policejní budka. A v jejích dveřích muž v elegantním saku a s rudým motýlkem kolem krku. Za okamžik do dveří vběhla zrzavá dívka, modré dveře klaply a budka zmizela z pokoje.

Bylo více než s podivem, že si zvědaví Pařížané, kteří měli spočítané všechny myši v kardinálově i králově paláci, a div ne osobně znali kostlivce ve skříních šlechticů, nevšimli velké, neuvěřitelně modré budky, která přistála kus od Louvru. Krásná zrzka v královsky vypadajících šatech už budila mnohem víc pozornosti.

„Tys‘ sebral knížku z mojí knihovny a nezeptal ses?“ mračila se Amy na svého společníka s motýlkem

„Půjčil jsem si ji,“ odporoval Doktor s úsměvem, když viděl, že to nefunguje, dodal, „jako TARDIS.“

„Doktore, ty-“ zrzka nestačila dopovědět.

Doktor ji chytl za ruku a vykřikl: „Poběž, Amy!“

Celí zadýchaní doběhli na Palais Royle, kde se ještě před několika týdny poprvé setkal d'Artagnan s panem de Winter.

„Mohl bys mi říct,“ vyrazela ze sebe rusovláska, „co to sakra blbneš?!“

„Četla jsi Tři mušketýry, když je máš v knihovně?“ mrkl na ni Doktor.

„Měla jsem, než jsi je-“ začala nabroušeně Amy.

„Četla?!“ přerušil ji Doktor netrpělivě.

„No, někdy v sedmý třídě to byla povinná četba...“ znejistěla rusovláska.

„Mylady!“ vykřikl jako by objevil Ameriku.

„Cože?“

„Mylady de Winter, lady Claricková, Athosova manželka! Amy, Athos ji oběsil! To si přece musíš pamatovat. Žádný člověk by to nepřežil. Měl jsem ji přímo pod nosem, mimozemšťana, zlýho, nebezpečného mimozemšťana, když jsem tu byl naposled. Byl jsem mladej a blbej,“ drmolil Doktor k překvapené Amy.

„Už jsi tu byl?“ vykulila zrzka oči.

„Jo, zachraňoval jsem královnu Annu a taky trochu šermoval,“ prohodil Doktor jako mimochodem.

„Už zase se chlubitš,“ ušklíbala se Amy.

„Vzal jsem tě do Francie, je mi skoro tisíc let, lítám skrz prostor i čas, mám dvě srdce a motýlka! Já se můžu chlubit!“ utáhl si Doktor majestátně řečeného motýlka u krku, a než se mohla jeho společnice nadechnout, rozběhl se k nejbližšímu paláci. Když ho Amelia doběhla, dohadoval se se služebnictvem.

„Ne, pane, madame není přítomna, bez jejího svolení nemůžete dovnitř,“ snažil se komorník Doktora zadržet.

„Kdy odjela?“ nevzdával se cizinec.

„Před třemi dny, pane, prosím odejděte,“ zavíral sluha před neznámým mužem dveře.

„Počkejte ještě,“ vyhrkl Doktor, „který je rok?“

„Šestnáct set dvacet sedm, pane,“ odvětil komorník a konečně zavřel dveře.

„Kde byla v roce šestnáct set dvacet sedm?“ otočil se Doktor na Amy.

„Jak to mám vědět?! Ty máš knihu!“ vyjekla zrzka.

„Amelie Pondová, ty jsi geniální. A já jsem starej a blbej,“ pleskl se do čela Doktor a krátce svou společnici objal.

Za okamžik vystrachal z kapsy saka mírně pomačkanou knihu s podobiznou Ludvíka XIII. Bleskurychle prolistoval druhou polovinu knihy a pak ji rozčileně zaklapl. Zamával zběsile rukama, až mu kniha vypadla z ruky. Chvilí rozhazoval rukama ve vzduchu, až ji znovu chytil a vrazil Amy pod nos.

„Končí to! Je tam konec!“ zaječel.

„Doktore, uklidni se, každá kniha má konec,“ konejšila ho rusovláska.

„Ale já nemám rád konce! Všechno komplikujou, vidíš, teď nevíme, kde je mylady,“ rozčiloval se Doktor dál.

„Tak něco vymysli, vždycky máš plán!“ začínala pomalu panikařit i Amy.

„Já mám plán? Jasně, že mám plán, jsem Doktor!“ zvolal nadšeně, „zeptáme se kardinála!“ Amy obrátila oči v sloup: „Jasně: ,Vaše Eminence, omlouvám se, že vás ruším, ale prosím vás vaše špionka je mimozemšťan, mohl byste mi v zájmu Francie říct, kam jste ji poslal?“

„Hej! Než jsi to řekla, tak to byl dobrej plán!“ zamračil se Doktor.

„Zeptáme se mušketýrů, La Rochelle, to si pamatuju!“ chytla Amy Doktora za ruku a vlekla ho zpátky k Louvru a TARDIS.

Vzhledem k tomu, že celé území La Rochelle bylo střeženo jak Angličany a protestanty, tak katolíky a Francouzi, byl by zázrak, kdyby si nikdo nevšiml náhle se zjevující modré

budky. To by ovšem TARDIS musela přistát někde blízko mušketýrského tábora a ne uprostřed lesa.

„To nemůžeš nikdy přistát přesně?!“ rozčilovala se Amelia.

„To je přesně!“ bránil se Doktor, „přesně o kousek vedle.“

„Jsi cvok a ještě k tomu-“

Doktor přitiskl Amy prst na rty. V tichu, které nastalo, bylo zřetelně slyšet šustění šatů o mech a větvičky. Pán času se začal horečně přehrabovat v kapsách, podle Amy z nich tahal samé zbytečné krámy, které jí následně vrazil do rukou. Držela v náruči už spoustu věcí, když Doktor konečně vytáhl z jedné kapsy bzučící a blikající šroubovák.

V následujícím okamžiku upustila Amy část hromady na zem.

„To musíš dělat takovej hluk?“ sykl Doktor stále hlučící šroubovákem. Amyrna kousavá odpověď zanikla v cizím ženském hlase.

„Kdo je tam?“ křikla žena.

„Já jsem Doktor!“ hulákal zpátky náš muž se šroubovákem, když se dáma přiblížila na dohled. Byla to krásná, usměvavá plavovláška.

Doktor se rozsvítil jako obchod s vánočními stromečky a šeptl k Amy: „Je to ona!“

„Výborně,“ usmála se mylady, „vidím, že mne poznáváte, jsem lady Claricková. Zdejší kraj mi není známý a zabloudila jsem, mohl byste mi vy nebo vaše krásná žena říct, kudy se dostanu do nejbližšího hostince?“

Doktor přestal mířit na plavovlášku šroubovákem a začal zmateně koktat: „To ale není moje... žena, nevypadáme...“

Amy do něj strčila loktem. Doktor sebou cuknul a tradičně obřadním způsobem si utáhl motýlka.

„Madame,“ mrkl na šroubovák, „je zřejmé, že vás poznávám, protože stratiogerrera pozná i nejprimitivnější tvor vesmíru. Třeba Amy-“

Zrzka na něj překvapeně pohlédla.

„Aha, tak Amy ne.“

Doktor dostal další šťouchanec do žeber a mylady se zlostně blýskalo v očích. Zasyčela, v okamžiku z ní spadly krásné šaty a usměvavá tvář se proměnila v odpornou zubatou tlamu. Oči se stáhly do úzkých štěrbin, kůže na tvářích popraskala, zatímco zbytek těla byl pokryt blyštivými pláty, které připomínaly brnění.

„Přikazuji Ti okamžitě opustit tuto planetu, vražedná cizinko!“ přikázal nestvůře Doktor. „Zzzzmlkni, cizinče, na tuto planetu nemáššš právo ssstejně jako já. Ale já jssem tu byla první, odejdi,“ syčela nestvůra.

Doktor se mile usmál a varovně zvedl ukazováčky: „V rámci Stínového prohlášení tě naposled varuju. Vypadni z téhle planety, protože já jsem Doktor a tohle...“ odmlčel se a namířil na mimozemšťana blikající šroubovák, „je nejnebezpečnější zbraň ve vesmíru. Sonický šroubovák!“

Amy, doted' napjatě přihlížející, se chytila za hlavu: „Panebože...“

Doktor se k ní otočil: „Máš lepší nápad? Mohla se třeba aspoň leknout, nevypadá přece zas tak nebezpečně a navíc-“

„DOKTORE!“ zařvala Amy, ale bylo pozdě, domnělá mylady zmizela.

„Á, sakra! Krizový transport, zapomněl jsem na to! Jsem starej a blbej!“ zakrýval si Doktor oči.

Náhle se obrátil na svou společnici: „Amy... musíš si vzpomenout, co se stalo v té druhé knize.“

Rusovláška konsternovaně hleděla před sebe a dutě hlesla: „Dá zabít Buckinghamu.“ „Tak to teda ne! Ne, ne, ne! Tomu zabráním, Amelie Pondová! Zpátky do Anglie!“ zavelel Doktor a s výkřikem „GERONIMO“ skočil do TARDIS, Amy v závěsu za ním.

„Stratogerrerové, „vysvětloval Doktor po cestě, „si zničili vlastní planetu válkami. Od té doby cestují po vesmíru a snaží se s ním udělat v podstatě to stejné, jejich taktika spočívá v politickém intrikaření, sem tam nějaké té významné vraždě. Země je pro ně ideální, vy hloupí lidé všechno stavíte na tu zatracenou politiku a...jdeme!“

TARDIS přistála tentokrát přesně, přímo pod schody v paláci druhého nejmnocnějšího muže Anglie.

„Vražda! Vražda!“ křik vévodova komorníka se rozlehl stěnami Buckinghamského paláce. Amy obešla hrůza.

„Jdeme pozdě,“ vydechla téměř s pláčem.

Doktor se jí upřeně zadíval do očí a následně zuřivě vykřikl: „Já nikdy nejdu pozdě!“

A rozběhl se po schodech do patra, odkud byl slyšet křik a pláč. V meziposchodí se náhle zarazil a otočil se, jeho společnice stále ještě postávala pod schodištěm. Vzápětí měla svou dlaň v Doktorově ruce a druhou si přidržovala dlouhé nepohodlné šaty, aby neupadla, když ji Doktor vlekl po schodech.

„A lepší pozdě než nikdy,“ řekl Doktor, popotáhl si motýlka a přeskočil poslední schod.

Stále ruku v ruce se vříteli do předkomnaty. Na překrásně čalouněné pohovce ležel vznešený a krásný vévoda z Buckinghamu s hrozivě zející ránou v boku. Krev mu zbarvila šat šarlatem a vetkávala do pohovky rudé ornamenty. Amy, která už doopravdy plakala, proklouzla kolem stráží před pokojem. Doktor už takové štěstí neměl.

„Tam nesmíte, pane!“ zadrželi muži Amyna přítele.

„Já jsem Doktor!“ vykřikl cizinec rozčileně.

Jelikož lord de Winter, plačící pro svého velitele, před několika minutami odběhl hledat lékaře, zapůsobila Doktorova slova jako kouzlo a stráže mu okamžitě uvolnili cestu.

Vévoda se právě probíral z mdloby a pohled mu utkvěl na plačící Amy, která klečela mezi jeho komorníkem Patrickem a panem de La Porte – vyslancem královny Anny, ženy, které Buckingham zasvětil své srdce i život a obětoval životy mnoha dalších. Nyní však jeho překvapená tvář hleděla na rusovlasou cizinku.

„Proboha, kdo jste? Neplačte, krásné zjevení, já nestojím za to, aby pro mě plakaly krásné ženy.“

„Mylorde,“ vzlykla Amy a otevřela pusou, na jazyk jí však nepřišla žádná slova.

Buckingham se právě s námahou obracel k La Portovi.

„Posílá vás ona?“

„Ano, mylorde,“ odpověděl tázaný se značným pohnutím.

„Co mi píše?“ promluvil znovu vévoda slabě.

Královnin vyslanec bez váhání přečetl dopis, ve kterém francouzská královna vévodu prosila, aby zanechal války s Francií a opatroval bedlivě svůj život.

„Nic víc?“ zalapal zklamaný Buckingham po dechu.

„Uložila mi vám vyřídit, že vás povždy milovala.“

Vévoda z Buckinghamu se přes všechnu bolest usmál: „Kéž bych ji tak mohl naposledy spatřit.“

Poté zavřel oči a blaženě se usmíval, za malý okamžik podruhé omdlel.

Doktor stojící do té chvíle mezi dveřmi přiskočil k Amy a snažil se ji vytáhnout na nohy. Zrzka na něj pohlédla: „Přiveď ji, Doktore, prosím.“

„Ale... mylady!“ zaprotestoval Doktor, začal přecházet po pokoji a divoce mávat rukama.

„Po Francii si chodí mimozemšťan, každou chvíli může shodit Eiffelkovku-“ otočil se ke zmateným mužům u pohovky, „toho si nevšímejte, ještě ji nepostavili, blbnu, blbnu a stárnu. Amy, já ji prostě-“

„Doktore!“ zaječela toho dne podruhé rusovláska, oslovený na ni pohlédl, s rukama stále ještě v rozmáchlém gestu, „Doktore, chytí ji. D‘ Artagnan ji chytí.“

„Slibuješ?“ zeptal se Doktor pochybovačně.

„Slibuju, běž už!“

Doktor seběhl ze schodů a vrhl se do TARDIS, která stála na nádvoří. Amy zatím držela vévodovu ruku, Patrick i La Porte na ni zvědavě hleděli skrz slzy, které se marně snažili skrýt. Za minutu vykřikli překvapením, do pokoje, kde Buckingham umíral, vešla krásná a hrdá královna Anna Rakouská. Rysy měla strhané děsem, třásla se pláčem a rozčilením. Za ní mrkal na Amy Doktor a hrdě si utahoval motýlka. Královna se vrhla k vévodovi. V okamžiku smutku a hrůzy zapomněla na šílenou modrou věc a bláznivého muže, který se objevil v její komnatě a v minutě ji dopravil do Anglie.

„Mylorde!“ vykřikla v slzách, Buckingham otevřel oči.

Několikrát zamrkal a pak zachraptěl: „Má lásko... jaký sladký přelud.“

„Nene, miláčku, jsem to já. Jsem tu s tebou,“ zavzlykala Její Výsost.

„Miláčku...“ zašeptal vévoda, „řekněte mi tak ještě.“

Plačící královna se však sehnula a přitiskla své rty na jeho. Tak se dvě milující duše setkaly v prvním a posledním polibku.

V knize pana Dumase se Doctor nakonec skutečně dočetl o smrti nestvůrné mylady, ale o polibku dvou milenců rozdělených společnostmi a nepřátelstvím zemí ví jen poslední Pán času a Amelia Pond.